

Единъ отъ петтѣхъ членове на Директорията тъй сжщо трѣбваше да отстъпи мѣстото си. Жребieto падна върху Ле-Турньора. Съвѣтитѣ го замѣстиха съ Барте-леми, пълномощникътъ по сключването на базелския договоръ, който договоръ му доби извѣстность. Като чиновникъ отъ стария режимъ, той възбуждаше подозрѣния съ миналото си и съ връзките си; той бѣше человекъ съ срѣдни способности и безъ инициатива и за това не даде на Карно никаква сила въ разногласията му съ триумвирата.

Роялиститѣ, окуражени отъ успѣхътъ си, удвоиха усилията си. Тѣ се крияха задъ всевъзможни маски, даже и задъ маската на благотворителността; тѣ на-рѣкоха обществото си *филантропически институтъ*. Това бѣше огнище на интриги, дѣто набираха хора безчестни за прѣдателство и войници за гражданска война.

Намѣсто да противопоставятъ на тие коварства разумна твърдостъ, триумвиритѣ дадоха воля на раздраженията си. Тѣ свалиха прѣкраснитѣ министри, чиято вина бѣше само че тѣ се правяха на конституционалиститѣ, като ги замѣстиха съ хора готови всичко да извършатъ за да докаратъ единъ прѣвратъ, защото както се виждаше планътъ за прѣвратъ въ него време бѣше вече съзрѣлъ.

Карно не съ по-малко неудоволствие съзираше усиливанието, което изборитѣ отъ V година докараха на реакционеритѣ. Той не по-малко отъ другаритѣ бѣ рѣшенъ да противудѣйствува на тѣхнитѣ стремления, но той не бѣ съгласенъ върху срѣдствата, които трѣбваше да се употрѣбятъ за това. Освенъ това, опасенията му се виждаха прѣувеличени; ето що казва той по тоя поводъ, като разказва за тие събития:

„Въ Законодателния Корпусъ наистина имаше около 200 членове враждебни на Директорията, но не и на